

Petje op, petje af

Ze ligt maar stil en bleek in haar bed. Deze hoogbejaarde dame die mij al zo lang lief is.

Ik kom rechtstreeks uit ons hospice na een drukke werkdag. Ik heb mijn hospice petje nog niet afgezet als ik naar haar kijk.

Ze was al langer “weg” nadat dementie intrede deed in haar leven. Maar ze kende ons nog, noemde ons bij naam. Hier in deze zorgvoorziening voor kleinschalig wonen verdween ze steeds een beetje meer.

En nu gaat ze dood. De mensen die haar verzorgen vertellen ons dit en noemen dingen. Ik constateer en vergelijk: geen zorgpad stervensfase, geen waakmand, geen ...

Nog steeds mijn hospice pet op “hoe zit het met de medicatie, wat zien jullie”.

Ik krijg geen duidelijke antwoorden, hoor geen plan. Zie veel verschillen in aanpak. Maar bovenal zie ik een grote mate van betrokkenheid. Dan ben ik mijn pet al lang kwijt.

Hoe lief wordt mijn dierbare dame benaderd, blijven ze haar bij haar naam noemen. Ik zie verdriet bij medewerkers die haar al zo lang kennen.

Men kent hier mijn achtergrond, laten me helpen, stellen me vragen. Laten me “onderhandelen” met de arts omdat ze de woorden niet kunnen vinden.

Het lukt mij niet om medische zaken voor haar af te spreken zoals ik dat zou willen. Zoals ik denk dat kwaliteit van zorg eruit zou moeten zien. Zoals het in het hospice gaat. Hier is geen palliatief geschoold team, geen vaste arts. Continuïteit in medische zorg is een lastig woord in zo'n huis.

Maar wat zijn ze allemaal lief voor haar en voor ons. Deze mij zo dierbare dame neemt haar tijd om te sterven, zoals zij in haar hele leven tijd nam. En elke dag opnieuw voelden wij ons gesteund door de mensen die in dit huis werken.

Palliatieve zorg is geen alledaags begrip hier. Ik realiseer me hoe ongelooflijk goed onze hospicezorg georganiseerd is.

Maar in dit huis heb ik geleerd dat lief zijn voor wie mij lief is het allerbelangrijkste is wat je kunt wensen. Al het andere viel weg. Petje af!

Dorien Aarts

Hospice de Duinsche Hoeve